

“Trrrrrrrrring.” De telefoon. Piet neemt op. “Met Piet.” “Piet!” Sinterklaas zit in zijn kamer en belt met Piet. “Ja, Sinterklaas.” “Piet, heb jij mijn mijter gezien? Ik heb mijn kamer helemaal doorzocht maar kan ‘m niet vinden. Ik heb beloofd om vanmiddag bij de harmonie op bezoek te gaan, ze vroegen me om een stukje muziek mee te spelen. Maar zonder kan ik de deur toch niet uit!” “Nee, inderdaad Sinterklaas, ik ga gauw op zoek in mijn kamer.”

Piet kijkt in de kast. Geen mijter. Hij kijkt onder het bed en achter de bank. Geen mijter. Hij kijkt en zoekt, maar kan de mijter nergens vinden. Piet besluit Sinterklaas te vertellen dat hij de mijter ook niet kan vinden. Hij loopt naar de kamer van Sinterklaas en klopt op de deur.

“Binnen!” Piet gaat naar binnen en begint plotseling hard te lachen. “Piet, waarom lach je nu? Er is helemaal geen reden tot lachen, ik ben mijn mijter kwijt!” “Ach Sinterklaas, ik heb uw mijter al gevonden.” En lachend wijst Piet naar het hoofd van Sinterklaas. De mijter staat gewoon op het hoofd van Sinterklaas. “Oeps”, mompelt Sinterklaas, “ik was even vergeten dat ik mijn mijter al op had gezet...”

